

1

2011

This Ain't the Summer of Love *Toto nie je leto lásky*

Nepodarilo sa mu zmyť zo seba všetku jej krv. Pod nechtom ľavého prostredníka sa ako zátvorka črtala tmavá čiara. Začal ju vyškrabávať, hoci sa mu celkom páčila: spomienka na včerajšie potešenie. Po chvíli márneho drhnutia si napokon strčil krvavý prst do úst a začal sať. Chuť železa mu pripomenula pach krvi, ktorá prudko vystrekla na vykachličkovanú dlážku, poľtkala steny, premočila mu džínsy a uteráky broskyňovej farby – mäkučké, suché, úhľadne poskladané – premenila na krvou nasiaknuté handry.

Dnes ráno mu farby pripadali akési jasnejšie a celý svet krajší. Ovládol ho pokoj a povznášajúci pocit, akoby ju pohltil, akoby dostal jej život transfúziou do krvi. Keď ich zabijete, patria vám: pripútate si ich oveľa mocnejším putom, ako vie poskytnúť sex. Už len to, že ste ich videli v okamihu smrti, je dôvernejšie ako čokoľvek, čo spolu môžu zažiť dve živé telá.

Vzrušovala ho myšlienka, že nikto nevie, čo urobil a čo plánuje. V slabom aprílovom svetle sa opieral o vyhriatu stenu, celý šťastný a spokojný si cmúľal prostredník a upieral zrak na protihľý dom.

Nebol to ktovieako pekný dom. Obyčajný. No určite sa v ňom žije lepšie ako v tom stiesnenom byte, kde v čiernych plastových vreciach čakajú

na spálenie šaty stuhnuté od včerajšej krvi a za kuchynským drezom sa skrývajú vyleštené nože vyčistené bielidlom.

K domu patrili čierny plot, malá predzáhradka a trávnik, ktorý bolo treba pokosiť. Dvoje biele vchodové dvere tesne pri sebe naznačovali, že trojposchodovú budovu prestavali na dva byty. Na prízemí bývala dievčina menom Robin Ellacottová. Hoci si dal záležať, aby zistil jej pravé meno, v hlave ju volal Sekretárka. Práve videl, ako sa mihla v arkierovom okne. Lahko ju spoznal podľa výrazných vlasov.

Sledovanie Sekretárky preňho predstavovalo niečo navyše, akýsi príjemný bonus. Mal ešte niekoľko hodín čas, a tak si povedal, že sa na ňu pôjde pozrieť. Dnes bol deň odpočinku: prestávka medzi veľkolepým včerajškom a zajtrajškom: medzi uspokojením z toho, čo urobil, a vzrušením z toho, čo príde.

Dvere na pravej strane sa nečakane otvorili a Sekretárka vyšla von v sprievode nejakého muža.

Ešte vždy sa opieral o vyhriatu stenu a pozoroval ulicu s tvárou obrátenou bokom k nim, aby sa zdalo, že na niekoho čaká. Ani jeden z nich mu nevenoval pozornosť. Bok po boku vykročili po ulici. Dal im asi minútový náskok a pustil sa za nimi.

Ona mala na sebe džínsy, ľahkú bundu a čižmy s rovnou podrážkou. V slnečnom svetle nadobudli jej dlhé vlnité vlasy červenkastý nádych. Zazdalo sa mu, že medzi tými dvoma vládne istá odmeranosť. Nerozprávali sa.

Vedel odhadnúť druhých. Odhadol a očaril dievča, ktoré včera zomrelo obklopené krvou nasiaknutými broskyňovými uterákmi.

Sledoval ich s rukami vo vreckách, kráčajúc po ulici v obytnej štvrti, akoby šiel niekam na nákup, a v to jasné ráno nepôsobili jeho slnečné okuliare vôbec nápadne. Stromy sa mierne kývali v slabom jarnom vánku. Na konci ulice dvojica zabočila doľava na širokú rušnú dopravnú tepnu lemovanú kancelárskymi budovami. Keď míňali ealinskú radnicu, vysoko nad ním sa v slnečných lúčoch zaleskli okenné tabule.

Sekretárkin spolubývajúci alebo priateľ, či kto to vlastne bol – z boku mal ostré črty a hranatú bradu –, jej práve niečo hovoril. Odpovedala stroho a ani sa neusmiala.

Ženy sú malicherné, odporne, obmedzené špiny. Urážlivé suky, všetky do jednej. Očakávajú, že chlap urobí všetko, len aby boli šťastné. Až keď pred vami ležia mŕtve a prázdne, sú konečne očistené, záhadné, ba dokonca nádherné. Vtedy patria iba vám, nemôžu sa hádať, zápasiť ani odísť. Sú vaše a môžete si s nimi robiť, čo sa vám zachce. Tá včerajšia bola ťažká a poddajná, teda keď z nej nechal vytiecť všetku krv. Jeho hračka v životnej veľkosti.

Kráčal za Sekretárkou a jej priateľom cez rušné nákupné centrum Arcadia. Zakrádal sa za nimi ako prízrak alebo boh. Videli ho vôbec davy ľudí, čo sa v sobotu vybrali na nákupy, alebo bol premenený, dvojnásobne živý, obdarený neviditeľnosťou?

Prišli na autobusovú zastávku. Držal sa obďaleč, predstieral, že pozerá cez dvere do indickej reštaurácie, na kopu ovocia pred zelovocom a kartónové masky princa Williama a Kate Middletonovej, zavesené v okienku novinového stánku, a pritom sledoval ich odraz v skle.

Chystali sa nastúpiť na autobus číslo 83. Nemal pri sebe veľa peňazí, no sledovať ju bola taká zábava, že ešte nechcel skončiť. Nastúpil za nimi a začul, že muž spomína Wembley Central. Kúpil si lístok a vyšiel za nimi na poschodie.

Dvojica si našla miesta vedľa seba úplne vpredu. On si sadol neďaleko k neutrlej žene, ktorú prinútil odsunúť tašky s nákupom. Pomedzi mrmlanie ostatných cestujúcich k nemu občas doľahli ich hlasy. Keď sa nezhovárali, Sekretárka sa bez úsmevu dívala z okna. Nechcela ísť tam, kam mali namierené, tým si bol istý. Keď si z očí odhrnula pramienok vlasov, všimol si, že nosí zásnubný prsteň. Takže sa bude vydávať... alebo si to aspoň myslí. Slabý úsmev ukryl za vyhrnutý golier bundy.

Cez špinavé okná autobusu prenikali teplé lúče poludňajšieho slnka. Pristúpila skupinka mužov, ktorí zaplnili okolité sedadlá. Niektorí mali na sebe červeno-čierne ragbyové dresy.

Zrazu mal pocit, akoby žiara dňa potemnela. Tie dresy s polmesiacom a hviezdou v ňom vyvolávali nepríjemné asociácie. Pripomínali mu časy, keď sa necítil ako boh. Nechcel si ten pekný deň poškrniť dávnymi

spomienkami, zlými spomienkami, no jeho povznesená nálada sa rýchlo vytrácala. Nahnevaný – tínedžer zo skupinky zachytil jeho pohľad, no rýchlo sa vyľakane odvrátil – vstal a zamieril naspäť ku schodom.

Tyče pri dverách sa pevne držal otec s malým synom. Výbuch zlosti kdesi v žalúdku: *on* mal mať syna. Presnejšie, *ešte vždy* mal mať syna. Predstavil si, že chlapec stojí pri ňom, vzhliada k nemu a obdivuje ho – no jeho syn bol dávno preč a jediný, kto za to mohol, bol muž menom Cormoran Strike.

Cormoranovi Strikeovi sa však pomstí. Urobí mu zo života peklo.

Keď vystúpil, zadíval sa na predné sklo autobusu a naposledy zazrel Sekretárkinu zlatistú hrivu. Znova ju uvidí o necelých dvadsaťštyri hodín. Tá myšlienka mu pomohla potlačiť náhly záchvat zlosti, ktorý v ňom vyvolal pohľad na dresy klubu Saracens. Autobus s rachotom odfrčal. On vykročil opačným smerom a cestou sa upokojoval.

Mal skvelý plán. Nikto nič netušil. Nikto ho nepodozrieval. A doma v chladničke naňho čakalo čosi naozaj výnimočné.

2

A rock through a window never comes with a kiss.

Blue Öyster Cult, 'Madness to the Method'

Kameň hodený do okna nikdy nesprevádza bozk.

Blue Öyster Cult: *Pobraj sa s pravidlami*

Robin Ellacottová mala dvadsaťšesť rokov a už vyše roka bola zasnúbená.

Vydávať sa mala pred tromi mesiacmi, no pre nečakané úmrtie budúcej svokry obrad odložili. Za tie tri mesiace od plánovanej svadby sa veľa zmenilo. Ktovie, či by s Matthewom vychádzali lepšie, keby si vymenili manželský sľub. Dohadovali by sa menej, keby pod zaфіrovým snubným prsteňom, ktorý jej začínal byť trocha voľný, mala aj zlatú obrúčku?

Bol pondelok ráno, Robin sa predierala pomedzi trosky na Tottenham Court Road a v duchu znova prežívala včerašiu hádku, ku ktorej sa schylovalo už pred odchodom z domu na ragbyový zápas. Robin mala pocit, že s Matthewom sa hádajú po každom stretnutí so Sarah Shadlockovou a jej priateľom Tomom. Spomenula to aj počas hádky, ktorá visela vo vzduchu už počas zápasu a pretiahla sa až do skorých ranných hodín.

„Sarah provokovala, preboha, čo to nechápeš? V jednom kuse sa naňho vypytovala a nechcela s tým prestať. Ja som s tým nezačala...“

Večne rozkopané okolie stanice Tottenham Court Road bránilo Robin v ceste do práce od prvého dňa, keď začala pracovať v súkromnej detektívnej agentúre na Denmark Street. Na nálade jej nepridalo, ani keď sa potkla o veľký kus betónu, no po niekoľkých taktavých krokoch znova

nadobudla rovnováhu. Z hlbkej jamy plnej mužov v prilbách a reflexných vestách k nej doľahol piskot a neslušné poznámky. Robin si odhrnula z očí dlhé medové vlasy. V tvári bola celá červená, no nevšímala si ich. V myšlienkach sa ustavične vracala k Sarah Shadlockovej a jej zlomyseľným neodbytným otázkam o Robininom šéfovi.

„Je *zvláštne* príťažlivý, no nie? Vyzerá trochu zničené, ale to mi nikdy neprekážalo. Je taký sexi aj naživo? Je dosť mohutný, však?“

Robin videla, ako Matthew zatína zuby, a snažila sa odpovedať chladne a ľahostajne.

„V kancelárii sedíte len vy dvaja? Naozaj? Fakt tam nie je nikto iný?“

Krava, pomyslela si Robin, ktorej zvyčajná dobrosrdečnosť sa nevzťahovala na Sarah Shadlockovú. *Presne vedela, čo robí.*

„Naozaj dostal v Afganistane vyznamenanie? Fakt? Fíha, takže je ešte aj vojnový hrdina?“

Robin sa zo všetkých síl snažila zastaviť Sarah, ktorá ako jediná ospevovala Cormorana Strikea, ale nepodarilo sa jej to. Do konca zápasu sa do Matthewovho správania k snúbenici vkradol chlad. Nespokojnosť mu však nebránila cestou späť z Vicarage Road so smiechom žartovať so Sarah. Tom, ktorý bol podľa Robin rovnako nudný ako hlúpy, sa rehotal s nimi, nevnímajúc akýkoľvek podtón.

Predierala sa pomedzi okoloidúcich, ktorí takisto obchádzali priekopy na ceste, a napokon prešla na druhú stranu cesty. Kráčala v tieni betónového monolitu Centre Point s mriežkovým vzorom a znova sa v nej dvíhal hnev. Spomenula si totiž, čo jej Matthew povedal o polnoci, keď sa hádka opäť rozhorela.

„Musíš o ňom v jednom kuse rozprávať? Počul som, ako si Sarah vracala...“

„*Nezačala som* o ňom rozprávať ja, ale *ona*, nepočúval si...“

Matthew ju však začal napodobňovať vysokým imbecilným hlasom, ktorý používal na všetky ženy: „*Ach, má také krásne vlasy...*“

„Doriti, ty si totálne paranoidný!“ skríkla Robin. „*Sarah* tárala o vlasoch Jacqua Burgera, nie o Cormoranových, a ja som len povedala...“

„*Nie o Cormoranových*,“ zopakoval tým debilným upišaným hlasom. Robin zabočila na Denmark Street rovnako zúrivá ako pred ôsmimi hodinami, keď sa vyrútila zo spálne a šla si ľahnúť na pohovku.

Sarah Shadlocková, prostá Sarah Shadlocková, ktorá s Matthewom chodila na univerzitu a robila všetko možné, len aby ho odlákala od Robin – od dievčaťa, ktoré zostalo v Yorkshire... Keby mala istotu, že Sarah už v živote neuvidí, hrozne by sa potešila, no v júli im príde na svadbu. A nepochybne im bude otravovať manželský život a možno sa jedného dňa pokúsi votrieť aj do Robininej kancelárie, aby sa zoznámila so Strikeom, teda ak má oňho ozajstný záujem a nevyužíva ho len na to, aby medzi Robin a Matthewa zasiala nezhody.

Nikdy ju nezoznámim s Cormoranom, pomyslela si zlostne Robin a podišla ku kuriérovi, ktorý stál pred vchodom do kancelárie. Na rukách mal rukavice, v jednej držal podložku na písanie a v druhej dlhý hranatý balíček.

„Je to pre Ellacottovú?“ opýtala sa Robin, keď pristúpila bližšie. Čakala totiž, kedy jej doručia jednorazové fotoaparáty zabalené v kartóne slonovinej farby, ktoré mali slúžiť ako darčeky pre svadobných hostí. V poslednom čase mala taký nepravidelný pracovný čas, že bolo pre ňu jednoduchšie dať si doručiť internetové objednávky do práce ako do bytu.

Kuriér prikývol a otrčil jej podložku na písanie, ani si nezložil helmu. Robin sa podpísala a prevzala dlhý balíček, ktorý bol oveľa ťažší, ako očakávala. Strčila si ho pod pazuchu s pocitom, že sa v ňom posunul jediný veľký predmet.

„Ďakujem,“ povedala, no kuriér sa už stihol odvrátiť a prehodiť nohu cez motocykel. Keď odomykala dvere do budovy, počula, ako odfrčal.

Vyšla po kovovom schodisku, ktoré sa točilo okolo pokazeného výťahu pripomínajúceho klietku. Vzduchom sa niesla ozvena jej krokov. Keď odomkla a otvorila sklené dvere, odrazilo sa od nich svetlo. Vyňímala sa na nich tmavý vygravírovaný nápis: C. B. STRIKE, SÚKROMNÝ DETEKTÍV.

Naschvál prišla skôr. Boli totiž zaplavení prípadmi a chcela dorobiť nejaké papierovačky, skôr ako sa pustí do každodenného sledovania mla-

dej ruskej striptízovej tanečnice. Z ťažkých krokov nad hlavou usúdila, že Strike je ešte vo svojom byte o poschodie vyššie.

Robin položila podlhovastý balíček na stôl, vyzliekla si kabát, spolu s kabelkou ho zavesila na háčik pri dverách, rozsvietila svetlo, napustila vodu do kanvice, zapla ju a vzala zo stola ostrý otvárač na listy. Spomenula si, ako Matthew kategoricky odmietol uveriť, že obdivovala kučeravú hri-
vu krídelníka Jacqua Burgera, a nie Strikeove krátke vlasy, ktoré (úprim-
ne povedané) vyzerajú skôr ako chlpy. Zúrivo zabodla otvárač do balíčka, rozrezala ho a otvorila.

V škatuli bola bokom napchatá odseknutá ženská noha s ohnutými prstami, aby sa do nej zmestila.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.

Blue Öyster Cult, 'The Marshall Plan'

Polovičný hrdina v bezcitnej hre.

Blue Öyster Cult: *Marshallov plán*

Robinin výkrik sa odrazil od okien. Cúvla od stola, nespúšťajúc zrak z tej odpornej veci, ktorá na ňom ležala. Noha bola hladká, štíhla a bledá, a keď otvárala balíček, nechtiac sa o ňu ošuchla prstom. Pokožka bola na dotyk ako studená guma.

Sklené dvere sa rozleteli vo chvíli, keď si pritisla ruky na ústa a po-darilo sa jej umlčať výkrik. Stál v nich meter deväťdesiat vysoký, za-
chmúrený Strike v rozopnutej košeli, spod ktorej mu vytýčali husté tma-
vé chlpy.

„Čo do...“

Sledoval jej pohľad a všimol si nohu. Cítila, ako ju drsne chytil za ra-
meno a vyviedol na odpočívadlo.

„Kto ju doručil?“

„Kuriér,“ odpovedala. Dovolila mu odvieť ju o poschodie vyššie. „Na
motorke.“

„Počkej tu. Zavolám políciu.“

Keď za ňou zatvoril dvere svojho bytu, zostala nehybne stáť na mieste
a s tlúčicim srdcom počúvala jeho kroky. Vrátil sa na prízemie.

Do hrdla jej stúpala kyselina. Noha. Práve dostala nohu. Pred chvíľou

pokojne vyniesla na poschodie nohu, ženskú nohu v škatuli. Čia je to noha? A kde je zvyšok?

Podišla k najbližšej plastovej čalúnenej stoličke s kovovými nohami, ktorá pôsobila dosť lacno, a sadla si s prstami ešte vždy pritisnutými na zmeravených perách. Spomenula si, že balíček bol adresovaný jej.

Strike zatiaľ stál pri okne v kancelárii s výhľadom na Denmark Street a s mobilom pri uchu si premeriaval ulicu, či na nej nezazrie kuriéra. Kým sa vrátil na recepciu a začal skúmať otvorený balíček na stole, spojil sa s políciou.

„Noha?“ zopakoval detektív inšpektor Eric Wardle na druhom konci linky. „Akože ozajstná noha?“

„A nie je to ani moja veľkosť,“ zažartoval Strike, čo by si v prítomnosti Robin nedovolil. Spod vyhrnutej nohavice trčala kovová konštrukcia, ktorá mu slúžila ako pravý členok. Keď začul Robinin krik, práve sa obliekal.

Len čo to povedal, uvedomil si, že je to pravá noha – presne tá končatina, ktorá chýba aj jemu, a že je odrezaná pod kolenom, presne tam, kde bola amputovaná aj tá jeho. S mobilom na uchu sa pozornejšie zadíval na nohu a do nosa mu udel nepríjemný pach nedávno rozmrazeného kurčaťa. Biela pokožka: hladká, bledá, zle oholená, no inak dokonalá, až na starú zelenkastú modrinu na lýtku. Mala ostré svetlé chlípky a za nenalakovanými nechtami trocha špiny. Preseknutá holenná kosť obklopená mäsom sa leskla ako ľad. Čistý rez. Strike predpokladal, že je od sekery alebo sekáčika na mäso.

„A podľa teba je ženská?“

„Vyzerá tak...“

Strike si všimol ešte niečo. Na lýtku tesne pod miestom rezu bola jazva. Stará jazva nijako nesúvisiaca so zranením, v dôsledku ktorého sa noha oddelila od zvyšku tela.

Koľkokrát počas detstva stráveného v Cornwalle zostal zaskočený, keď stál chrbtom k zradnému moru? Tí, čo dobre nepoznali oceán, zabúdali, aký je tvrdý a brutálny. Ohromilo ich, keď do nich narazil silou studeného kovu. Strike čelil strachu, pracoval s ním a zvládal ho počas celej svojej

kariéry, no pri pohľade na tú starú jazvu mu na okamih vyrazila dych hrôza o to príšernejšia, že ju nečakal.

„Si ešte tam?“ opýtal sa Wardle na druhom konci linky.

„Čože?“

Strikeov dvakrát zlomený nos delilo od odrezanej ženskej nohy len niekoľko centimetrov. Spomínal si na zjazvenú nohu dieťaťa, na ktoré nikdy nezabudol... Koľko času uplynulo, odkedy ju videl naposledy? Koľko by mala teraz rokov?

„Najskôr si zavolať mne, lebo...“ napovedal mu Wardle.

„Hej.“ Strike sa prinútil sústrediť. „Bol by som radšej, keby si na tom robil ty, ale ak nemôžeš...“

„Som na ceste,“ povedal policajt. „O chvíľu som tam. Nikam nechod.“

Strike vypol telefón a položil ho na stôl, nespúšťajúc zrak z nohy. Až teraz si všimol, že je pod ňou odkaz napísaný na stroji.

Britská armáda vycvičila Strikea v oblasti vyšetrovacích postupov, a tak odolal silnému pokušeniu vytiahnuť ho a prečítať. Nesmie poškvrniť forenzné dôkazy. Namiesto toho sa neisto prikrčil, aby si mohol prečítať adresu visiacu dolu hlavou na otvorenom veku.

Škatuľa bola naozaj adresovaná Robin, čo sa mu vôbec nepozdávalo. Jej meno bolo vyhláskované správne, naklepané na bielej nálepke s adresou ich kancelárie. Pod nálepkou bola ďalšia. Strike prižmúril oči, rozhodnutý nepohnúť škatuľou ani preto, aby lepšie videl na adresu, a zistil, že pôvodným adresátom na škatuli bol istý „Cameron Strike“. Odosielateľ prelepil pôvodnú nálepku druhou, na ktorej stálo „Robin Ellacottová“. Prečo si to rozmyslel?

„Doriti,“ zanádal ticho.

S istou námahou sa vystrel, zvesil z háčika za dverami Robininu kabelku, zamkol sklené dvere a zamieril na poschodie.

„Polícia je na ceste,“ oznámil jej a položil pred ňu kabelku. „Nedáš si čaj?“

Prikývla.

„Nechceš doň brandy?“

„Nijaké brandy nemáš,“ povedala. Hlas mala trochu zachrípnutý.

„Hľadala si ho?“

„Isteže nie!“ vyhlásila. Keď videl, ako ju pobúrila predstava, že sa mu hrabala v skrinkách, musel sa usmiať.

„Ibaže nie si... nie si ten typ, čo má doma brandy na upokojenie.“

„Nechceš pivo?“

Pokrútila hlavou. Nedokázala vyčariť úsmev.

Strike urobil čaj a sadol si oproti nej so svojím hrnčekom. Vyzeral presne na to, čím bol: mohutným bývalým boxerom, ktorý priveľa fajčí a pričasto sa stravuje v reštauráciách s rýchlym občerstvením. Mal hrubé obočie, sploštený asymetrický nos a ak sa náhodou neusmieval, tak aj zachmúrený namrzený výraz. Jeho husté tmavé kučeravé vlasy, ešte vlhké po sprche, jej pripomenuli Jacqua Burgera a Sarah Shadlockovú. Mala pocit, akoby tá hádka patrila do iného života. Odkedy vyšla na poschodie, na Matthewa si spomenula len na okamih. Hrozila sa predstavy, ako mu porozpráva, čo sa dnes stalo. Bude sa hnevať. Netešilo ho, že pracuje pre Strikea.

Vzala do rúk vriaci čaj, no hneď ho aj odložila, ani sa nenapila. „Pozrel si sa na... na ňu?“ zamrmlala.

„Hej,“ odvetil Strike.

Netušila, na čo ešte sa ho opýtať. Odrezaná noha. Celá situácia bola taká príšerná a groteskná a všetky otázky jej pripadali absurdné a netaktické. *Nespoznal si ju? Prečo ju podľa teba poslal? A tá najpálčivejšia zo všetkých: A prečo mne?*

„Polícia sa bude vypytovať na toho kuriéra,“ povedal.

„Viem,“ prikývla Robin. „Snažila som sa rozpamätať na všetko, čo s ním súvisí.“

Ozval sa bzučiak na vchodových dverách.

„To bude Wardle.“

„Wardle?“ zopakovala prekvapene.

„Priateľskejšieho poliša nepoznáme,“ pripomenul jej. „Zostaň tu, privediem ho.“

V priebehu minulého roka sa Strikeovi podarilo upadnúť do nemilosti príslušníkov metropolitnej polície, a to nie celkom vlastnou vinou. Novinové články, ktoré do neba vychvaľovali jeho dva najvýznamnejšie detektívne úspechy, pochopiteľne dráždili tých policajtov, ktorých tromfol. No Wardle, ktorý mu poskytol pomoc v prvom prípade, takisto zožal svoj podiel slávy a vzťahy medzi nimi zostali relatívne priateľské. Robin videla inšpektora len v novinových správach o prípade. Na súde sa ich cesty nestretli.

Ukázalo sa, že je to pekný muž s hustými gaštanovohnedými vlasmi a čokoládovými očami v džínsoch a koženej bunde. Strike nevedel, či ho väčšmi pobavilo alebo nahnevalo, že len čo Wardle vošiel do miestnosti, mimovoľne si Robin premeral: pohľadom cikcakovito preletel jej vlasy aj postavu a pristavil sa na ľavej ruke so zásrubným prsteňom so zaťmou a diamantmi.

„Eric Wardle,“ predstavil sa hlbokým hlasom s úsmevom, ktorý sa Strikeovi zdal zbytočne príliš očarujúci. „Toto je detektívka seržantka Ekwensiová.“

Sprevádzala ho chudá černoška s uhladenými vlasmi zviazanými do uzla, ktorá venovala Robin rýchly úsmev. Robin zistila, že prítomnosť ďalšej ženy v nej vyvoláva neprimeranú útechu. Seržantka Ekwensiová sa rozhládla po Strikeovej ospevovanej garsónke.

„Kde je ten balík?“ opýtala sa.

„O poschodie nižšie,“ odvetil Strike a z vrečka vytiahol kľúče od kancelárie. „Ukážem vám ho. Ako sa má manželka, Wardle?“ dodal, keď sa chystal vyjsť z miestnosti v sprievode seržantky Ekwensiovej.

„Čo ťa do toho?“ odvetil policajt, sadol si k stolu oproti Robin, otvoril zápisník, a jej sa ulavilo, že sa prestal správať ako psychologický poradca.

„Keď som sa blížila, už stál pred dverami,“ vysvetlila mu, keď sa jej opýtal, ako tá noha prišla. „Myslela som si, že je to kuriér. Bol celý v čiernej koži – celý v čiernom okrem modrých pásičiek na pleciach. Mal čiernu helmu so sklopeným zrkadlovým priezorom. Výška určite aspoň meter osemdesiat. Bol odo mňa o dvanásť až pätnásť centimetrov vyšší, aj keď si odmyslím helmu.“

„Postava?“ Wardle si robil poznámky do zápisníka.